

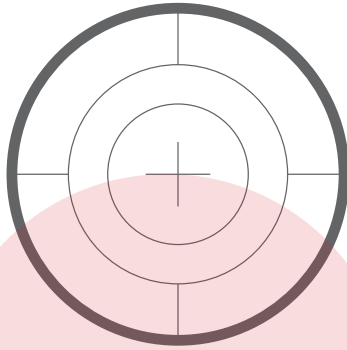
Reading
Samples

NO OPTION®

MUSESBOOKS

Your Online Bookstore
www.musesbooks.com

NO OPTION®

මුද්‍රිත හර්ෂිකා ගුලාවිට

A NOVEL BY MALITH HARSHIKA GULAWITA

කර්තෘ ප්‍රකාශන

Your Online Bookstore
www.musesbooks.com

1

"YOU RECEIVED A HIRE"

කෙටි නාද මාලාවක් සමඟින් සිය ජංගම දුරකතනයෙහි තිරය මත ජනිත වූ පණිවිඩය, රමේෂ් යළි පියවි ලෝකය කරා ගෙන ඒමට සමත් විය. එය උඩහමුල්ල සිට බොරැස්ගමුව දක්වා වූ හයරයකි.

රමේෂ් ඒ මොහොතේ නුගේගොඩ සිට ගම්සභා හන්දිය පසු කරමින් මහරගම දෙසට සිය ඇල්ටෝ වර්ගයේ කාර් රථය ධාවනය කරමින් සිටියේ ය. රියදුරු අසුනේ සිටිය ද ඔහුගේ අවධානය පූර්ණ වශයෙන් ඒ සඳහා යොමු වී නොතිබුණේ, සිත තුළ පෙරළි කරමින් පැවති අනේකවිධ සිතිවිලි සමුදාය හේතුවෙනි.

“ඔක්! මේක ඔබ්බ කරලා දාන්න අමතක වුණානේ....” රමේෂ් සිතින් තමාට ම බැන වදිමින් රථය මාර්ගයේ පසෙකට චිත්තවතර කළේ ය.

පෙර හයරය අවසන් කිරීමෙන් පසු, දිනය නිමා කොට නිවස කරා යෑමට තීරණය කොට තිබුණ ද ඊට අදාළ ජංගම යෙදුම නිවා දැමීමට ඔහුට කල්පනා නොවීය. එම නිසා ඔහු තවදුරටත් සක්‍රීය රියදුරකු වශයෙන් පෙන්නුම් කරන ලදී. රමේෂ්ගේ දෙනෙත ඉබේ ම රථයේ ඉදිරිපස වූ ඩිජිටල් ඔර්ලෝසුව වෙත යොමු වීණි.

“දොළහයි පහයි.... තව රැ වුණොත් හෙට ඔබ්බේ එකේ ඉන්නත් අමාරු වෙනවා. මේ හයර් එකත් ඉවර කරල ම ගෙදර යනව ද? නැත්නම් කැන්සල් කරනව ද?....” ඔහු කුමක් කළ යුතු ද යන්න තීරණය කරන්නට විය.

"....ඒත් මේක රිපේක්ට් කරලා පොයින්ට්ස් කැපුණොත් ඒකෙන් වෙන පාඩුව වෙන්නෙන් මටමයි. යන්න තියෙන්නෙන් බොරලැස්ගමුවට. මට ඒ ගමන් ම ගෙදර යන්නත් පුළුවන්...." ඔහු තවදුරටත් කල්පනා කරන්නට විය.

ඉදිරියෙන් වූ හන්දියේ පැවති ආලෝක සංඥා කහ පැහැයෙන් නිව් නිව් දැල්වූණේ, තම ආරක්ෂාව තමන්ට ම සලසා ගැනීම රියදුරන් වෙත භාර කරමිනි. සතියේ මැද දිනයක් වුව ද මධ්‍යම රාත්‍රියට ආසන්න වූයෙන් මාර්ගයේ පැවති කලබලකාරී ස්වරූපය ඒ වනවිට සම්පූර්ණයෙන් ම වාගේ තුරන් වී තිබිණි. අසල වූ රැ කඩයක දල්වා තිබුණු දිස්නිමක් සුදු පැහැ විදුලි බල්බ ඒ අවට ආලෝකමත් කරන ලදි. ඒ සමීපයේ රැස් ව සිටි කිහිප දෙනෙකුගේ කතාබහට බාධාවක් එල්ල වූයේ ඉඳහිට එය පසුකරමින් ඇදී ගිය වාහනයකින් පමණි. වලාකුළුවලින් ගහන වූ අහස් කුසෙහි එකදු තාරකාවක් හෝ දක්නට නොලැබිණි.

රමේෂ් තීරණයක් ගත්තේ ය.

අර්ධ කාලීන කුලී රථ රියදුරකු ලෙස එදින රාත්‍රියේ දී ඔහු ගත් එම තීරණයෙහි තීරණාත්මක බව ඔහුට යන්නමින් හෝ දැනුණේ නම් හෝ සිදුවන්නට යන්නේ කුමක් ද යන්න අල්පමාත්‍රයක් හෝ ඔහු දැන සිටියේ නම්, කිසිවිටෙකත් ඔහු එම හයිරය භාර ගැනීම සිදු නොකරනු ඇත. නමුත් දෛවයට අනුව සියල්ල තීරණය විය.

රමේෂ්ගේ දකුණතෙහි දබර ඇඟිල්ල ජංගම දුරකතනයේ කොළ පැහැයෙන් පිළිබිඹු කළ බොත්තම වෙත යොමු වීණි.

"ACCEPTED"

රථය මාර්ගය වෙත අවතීර්ණ කරගත් රමේෂ් යළි ගමන් ඇරඹීය. ජංගම දුරකතනයේ තිරය මත මගියා රැඳී සිටිනා ස්ථානය ලෙස උඩහමුල්ල ප්‍රදේශයේ යම් ස්ථානයක් පෙන්නුම් කරන ලදි. එහි විධානයන්ට අනුව දෙල්කඳ හන්දියෙන් කෙටි පාරකට පිවිසි රමේෂ්

ඒ ඔස්සේ උඩහමුල්ල දුම්රිය ස්ථානය දෙසට රථය මෙහෙය විය. එහි ළඟා වීමට ගතවන කාලය මිනිත්තු දෙකක් ලෙස පෙන්නුම් කෙරිණි. කාරය වේගයෙන් පාළු මාවත ඔස්සේ ඇදී ගියේ අතරින් පතර තැනක දී නැඟී ආ සුනඛයින්ගේ බිරුම් හඬ මධ්‍යයේ ය.

උඩහමුල්ල දුම්රිය ස්ථානය සමීපයේ වූ නියමිත ස්ථානයට පැමිණි පසු රථය නතර කළ රමේෂ් අවට පිරික්සා බැලූව ද අදාළ මගියා පෙනෙන්නට නොසිටි බැවින් ඔහු මදක් නොසන්සුන් විය.

“ළඟ ලොකේෂන් එකක් නිසා කෝල් එකක් දෙන්නෙන් නැතුව ආවා. මිනිහා පේන්නවත් නැතෙ.” වහා දුරකතනය අතට ගත් රමේෂ් මගියා සම්බන්ධ කරගත හැකි අංකයට ඇමතුමක් ලබා ගත්තේ ය.

“හෙලෝ!” අනෙක් පසින් ඉක්මනින් ම පිළිතුරු ලැබිණි. එය තරමක් ගැඹුරු වූ පිරිමි කටහඬකි.

“හෙලෝ! සර් මේ ‘සේෆ් ට්‍රැවල් ටැක්සි’ එකෙන්. මම ලොකේෂන් එකට ඇවිත් ඉන්නේ.” රමේෂ් අවට පිරික්සමින් ඇමතුමට සම්බන්ධ විය.

“ආන්.... හරි මට ඔයාව පේනවා. ඔහොම ම මීටර් විස්සක් වගේ ඉස්සරහට එන්න. වහුපු පොඩි කඩයක් වගේ පේන්නෙ පාරෙ දකුණු පැත්තෙන්. අන්න එතන වාහනේ නවත්තගන්න. ලයිට් ඕෆ් කරගෙන එන්න මල්ලි. එන්ජින් එක නවත්තන්න එපා.”

“ලයිට් ඕෆ් කර....” රමේෂ්ට සිය වාක්‍යය අවසන් කිරීමට නොහැකි වූයේ අනෙක් පසින් ඇමතුම විසන්ධි වූ බැවිනි.

“ඔය කිව්වට ලයිට් දාගෙන යනවා. හොර වැඩක් ද දන්නෙන් නෑ.... තත්ත්වෙ හොඳ නැහැ වගේ නම් අනඇරලා දාලා යන්න තියෙන්නෙ. අපරාදෙ ගෙදර යන්නෙ නැතුව මේ හයර් එක ආවෙ....” එසේ කල්පනා කළ රමේෂ්, විදුලි පහන් දල්වාගෙන ම කාරය පෙර සඳහන් කළ කඩපිළ ඉදිරියට පැමිණි පසු නතර කළේ ය.

කඩපිළ ඉදිරියේ හෝ ඒ සමීපයේ කිසිවකු දක්නට නොලැබිණි. අවට වූ නිවෙස් සියල්ල අඳුරේ ගිලී පැවති අතර මඳක් ඇතින් පිහිටි දුම්රිය පොළෙන් නිකුත් වූ විදුලි ආලෝකය ද මාර්ගය එළිය කිරීමට සමත් නොවීය. විදුලි පහන් කණු පිහිටා තිබුණේ මඳක් ඇතට වන්නට වූ බැවින් කඩපිළ අවට එළිය වූයේ රථයෙන් නිකුත් වූණු ආලෝකයෙන් පමණි. වසා දමා තිබුණු අඳුරු කඩකාමරයේ දුර්වර්ණ වී ගිය ලැලි තට්ටු රමෙෂ්ගේ සිතට වකිතයක් එක් කළේ ය. රථයේ විදුලි ආලෝක ධාරා තුළින් පියවි ඇසට නොපෙනෙන දූවිලි අංශු පවා හොඳින් දැකගත හැකි විය. මීටර කිහිපයක් ඉදිරියෙන් වූයේ දුම්රිය හරස් මාර්ගයයි. වරින් වර ඇසුණු බස්සෙකුගේ ‘හුම්ම්’ නාදය නිහඬ පරිසරයට එක් කළේ ඇඟ සලිත කරවන මුසල බවකි.

තත්පර තිහක පමණ කාලයක් නිහඬ ව ගෙවී ගියේ ය. දෙගිඩියාවෙන් සිටි රමෙෂ්ට එය ඉතා දිගු කාලයක් ලෙසින් දැනිණි. යළි ඇමතූමක් ගැනීමට දුරකතනය වෙත අත යොමු කළ රමෙෂ් එක්වරම එම සිතිවිල්ලෙන් බැහැර ව පළමු ගියරයට ගියරය මාරු කර එම ස්ථානයෙන් පිටත්ව යාමට සූදානම් වූයේ ය.

එම මෙහෙයේ දී ම රථයේ රියදුරු අසුනට පිටුපසින් වූ දොර විවෘත කරගෙන යම් පුද්ගලයකු සැණෙකින් ඊට® ගොඩ විය.

* * * *

“දුවේ.... අයියා අදත් එන්න පරක්කු වෙනවා කිව්ව ද? දැන් රැ දොළහත් පහු වෙලානෙ. කෝල් එකක්වත් දීලා බැලුවොත් නරක ද?” රමෙෂ්ගේ මව සිය දියණියගේ කාමරයේ තිර රෙද්ද මැත් කරමින් විමසුවා ය.

“මම පැය දෙකකට විතර කලින් කෝල් කළා අම්මෙ. ඩුයිව් කරන නිසා නිතර කෝල් කරොත් අයියා බනිනවා....” රමෙෂ්ගේ නැඟණිය රිද්මා සිය මව වෙත පිළිතුරු දුන්නා ය.

"....මේ දවස්වල ටිකක් වැඩියෙන් හයර් ගන්න වෙනවා කියලා තමයි කිය කියා හිටියේ. නැත්නම් තාත්තගෙ බෙහෙත්වලටයි, ගෙවල් කුලී ගෙවන්නයි, අනෙක් වියදම්වලටයි ජොබ් එකෙන් හම්බෙන පඩිය මදිලු." ඇය තවදුරටත් පැවසුවේ මවගෙන් ප්‍රතිචාරයක් නොමැති තැන ය.

"අනේ මන්දා.... මේ දරුවා දැන් නොවිඳිනා දුකක් නැහැ. කොහොම ජීවත් වෙන්න තිබුණ දරුවෙක් ද මේ රැයක් දවාලක් නැතුව සල්ලි හොයන්න මහත්සි වෙන්නෙ. තාත්තාගෙ අසනීපෙ නිසානෙ සේරම කරදර. දුවේ.... ඔයත් පාඩම් කරලා ඉවර නම් තව රැ නොවී නිදාගන්න."

මව කාමරය අසලින් ඉවත් ව යනු රිද්මා බලා සිටියේ ශෝකයෙනි. රිද්මාට මවගේ මෙවැනි හිල්ලිම් පසුගිය කාලය පුරා නිරන්තරයෙන් අසන්නට ලැබිණි. ඇයට සිය සහෝදරයා කෙරෙහි ඇත්තේ ශෝකය හා මුසු වූ සියුම් ආඩම්බරයකි. පියාගේ අසනීපයෙන් පසු සිය සහෝදරයා පවුලේ බර කරට ගෙන පියෙකු මෙන් සිය පවුල ආරක්ෂා කරනා ආකාරය ඇය බලා සිටියේ ඉමහත් හක්නියකිනි. උසස් පෙළ විභාගය හොඳින් අවසන් කර ඔහුට සහයක් වීමට ඇයට අවශ්‍ය වූයේ එවිට ඔහුගේ වගකීම් යම් තරමකින් හෝ අඩු කරගත හැකි බවට ඇය විශ්වාස කළ බැවිනි.

"ඔයා මේ දේවල් හිතන්නෙ නැතුව පාඩම් වැඩ ටික කරගන්න. තව විභාගට අවුරුද්දක්වත් නෑ නේද? මම මේ කරා වගේ ඉස්සරහටත් ඉගෙන ගන්න වියදම් කරන්නම්...." දින කිහිපයකට පෙර ඔහු පැවසූ වදන් ඇයට සිහිපත් විය. ඒ, තමා විභාගයෙන් පසු විශ්ව විද්‍යාල හෝ උසස් අධ්‍යාපනය නොලබා රැකියාවක් කළයුතු බව ඔහු හමුවේ කියා සිටි අවස්ථාවක දී ය.

තවදුරටත් පොත කෙරෙහි සිත යෙදවීමට නොහැකි වූයෙන් රිද්මා සිය යහන කරා පැමිණියා ය. එහෙත් මනසෙහි පැවති ව්‍යාකූලත්වය ඇගේ නින්ද පමා කිරීමට සමත් වූ අතර ඇයට අතීතය සිහිපත් විය.

සියලු ව්‍යසනයන් ආරම්භ වීමට පෙර ඔවුන් කෙතරම් සතුටින් ජීවත් වූයේ ද? ඔවුන්ගේ පියා වූ සෙනරත් සමරසිංහ විසින් පවත්වාගෙන ගිය මධ්‍යම පරිමාණයේ සිල්ලර වෙළෙඳසැලින් ඉපැයූ ආදායම ඔවුන් සිව්දෙනාට රිසි සේ ජීවත් වීමට ප්‍රමාණවත් විය. සමරසිංහ මහතා පිළියන්දල ප්‍රදේශයේ ගොඩ නගන ලද තනි මහලේ සුන්දර නිවස ඔවුන්ගේ වාසස්ථානය වූ අතර 'සමරසිංහ ස්ටෝර්ස්' වෙළෙඳසැල ද ඒ සමීපයේ ම පිහිටියේ ය. ජීවිතය සතුටින් හා සමාදානයෙන් ගලා යමින් තිබිණි.

එහෙත් සියල්ල කණපිට පෙරළීම ආරම්භ වූයේ 2010 වර්ෂයේ දී සුපිරි වෙළෙඳසැල් සමූහයක ශාඛාවක් ඔවුන්ගේ වෙළෙඳසැල සමීපයේ ම ආරම්භ කිරීමත් සමඟිනි. එය, 'සමරසිංහ ස්ටෝර්ස්' වෙළෙඳසැලට සැලකිය යුතු බලපෑමක් ඇති කිරීමට සමත් වූයේ එහි වෙළෙඳාම සීඝ්‍රයෙන් පහත හෙළමිනි. ඊට මාස කිහිපයකට පෙර සිය වෙළෙඳාම හා ව්‍යාපාර පුළුල් කිරීමේ අරමුණින් ඔවුන්ගේ පියා බැංකු ණයක් ලබා ගත් අතර මෙසේ ආදායම් අඩු වීම නිසා ඔහුට අදාළ ණය වාරික හා පොලී ගෙවා ගැනීමට ද අසීරු විය. එබැවින් ණය ගෙවීම සඳහා ඔහුට අධික පොලියට තව තවත් ණය ලබා ගැනීමට සිදුවිය.

ආර්ථික තත්ත්වය සීඝ්‍රයෙන් අඩපණ වීම හේතුවෙන් සමරසිංහ මහතාට සිය ජීවිකාව කරගෙන යාම සඳහා විවිධාකාර වූ කැපකිරීම් කිරීමට සිදුවිය. එහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස එවකට ඔවුන් භාවිත කරමින් සිටි හයිබ්‍රිඩ් වර්ගයේ මෝටර් රථය විකුණා දැමීමට ඔහුට සිදු වූයේ, රමේෂ්ගේ තදබල විරෝධය මධ්‍යයේ ය. රමේෂ් කුඩා කල සිට රථ වාහන කෙරෙහි දැඩි ඇල්මක් දැක් වූ අයෙකු විය. එබැවින් නිරන්තරයෙන් තමන් සතුව පවතින මෝටර් රථ අලුත් කිරීම සඳහා සිය පියා පෙලඹවීම රමේෂ්ගේ පුරුද්දක් බවට පත්ව තිබිණි. ආර්ථික දුෂ්කරතා කොතෙකුත් තිබුණ ද ඔහු දැන් භාවිත කරන ඇල්ටෝ රථය මිල දී ගැනීමට පවා රමේෂ් තීරණය කළේ, වාහනයක අවශ්‍යතාවය ඔහුට තදින් ම දැනෙන්නට වූ බැවිනි.

වෙළෙඳාම අඩු වී ආදායම් අඩු වීම හේතුවෙන් සමරසිංහ මහතාට සිය ව්‍යාපාර කටයුතු නවතා දැමීමට සිදු විය. එමෙන් ම ණය ගෙවීමට අපොහොසත් වීම නිසා ඔවුන් විසූ නිවස ද විකිණිය යුතු තත්ත්වයකට ඔවුන් පත් විය. ඉන්පසු ගෙවුණු සය වසරක කාලය පුරා නිවෙස් කිහිපයක ම කුලියට කල් ගෙවූ ඔවුන් මේ මොහොතේ වාසය කරන රත්මලාන පිහිටි කුලී නිවසට පැමිණියේ මීට වසරකට පමණ පෙර ය.

සිල්ලර වෙළෙඳසැල නවතා දැමූ මුල් කාල පරිච්ඡේදය තුළ සමරසිංහ මහතා සිය පවුල් ජීවිතය පවත්වාගෙන යාම සඳහා විවිධ වූ ව්‍යාපාර කටයුතුවල නිරත වූයේ ය. එහෙත් දිනෙන් දින ඉහළ යන ජීවන වියදම පියවා ගැනීමට හෝ හිඟ ණය වාරික හා පොලී ගෙවා දැමීමට එය කිසිසේත් ප්‍රමාණවත් නොවීය. විශේෂයෙන් ම ඒ අවධියේ දී රමේෂ් උසස් පෙළ පත්තියේ හා රිද්මා හත්වන ශ්‍රේණියේ ඉගෙනුම ලැබූ බැවින් ඔවුන් දෙදෙනාගේ අධ්‍යාපන කටයුතු සඳහා සැලකිය යුතු මුදලක් වියදම් වීම සමරසිංහ මහතාගේ ජීවන බර තවත් වැඩි කළේ ය. මූල දී සිය ව්‍යාපාරික සහයින්ගෙන් හා නැදැයින්ගෙන් යම් යම් උදව් උපකාර ලැබුණ ද කල් ගත වනවිට සියල්ල ක්‍රමක්‍රමයෙන් අඩු වීමට පටන් ගත්තේ බිරිඳ හා දරු දෙදෙනා සමඟින් තනි වූ සමරසිංහ මහතා තව තවත් අසරණ කරමිනි.

තත්ත්වය වඩාත් සංකීර්ණ වූයේ, වසරක පමණ කාලයකින් අනතුරුව සමරසිංහ මහතා වරින් වර රෝගාතුර වීම ආරම්භ වීමත් සමඟිනි. ඒ වනවිට පනස් විය ඉක්මවා සිටි හෙතෙම පසුගිය කාලයේ විදින්නට වූ අනේකවිධ දුක් කරදර හමුවේ බොහෝ සෙයින් විඩාපත්ව හා සිත් වේදනාවෙන් කල් ගෙවූ අතර එකී දුක්ඛ පීඩා ඔහුව ශාරීරික හා මානසික වශයෙන් අඩපණ කිරීමට ද සමත් විය.

මූලිකව ම ගතට දැනෙන්නට වූ දැඩි වෙහෙසකරභාවය හා මද ක්ලාන්ත ගතිය වැනි රෝග ලක්ෂණ සමඟින් ඇරඹී ඔහුගේ රෝගී තත්ත්වය පසුකාලීනව හෘද රෝගයක් දක්වා ව්‍යාප්ත විය. තත්ත්වය තරමක් බැරෑරුම් බව අවබෝධ වීමෙන් පසුව සමරසිංහ

මහතා ව විශේෂඥ වෛද්‍යවරු කිහිප දෙනෙක් වෙත යොමු කරන ලදී. ලැබෙන්නට වූ වෛද්‍ය ප්‍රතිකාර නිසා යම් සුවයක් අත් වුව ද එය දිගුකාලීන එකක් නොවීය. මේ හේතුවෙන් සමරසිංහ මහතාට ඔහු එවකට නිරත වී සිටි තැරැවිකාර කටයුතු ආදී කුඩා පරිමාණයේ ව්‍යාපාර කටයුතු ක්‍රියාකාරී ලෙස කරගෙන යාමට ද අසීරු තත්ත්වයක් උදා විය. ඉන්පසු ක්‍රමක්‍රමයෙන් පවුලේ සියලු බර රමේෂ්ගේ කරපිට පැටවිණි.

අවසානයේ දී තීරණය වූයේ රෝගය ඇත්තේ හෘදයේ කපාටයක බවත් දිගුකාලීන වෛද්‍ය ප්‍රතිකාර සමඟින් රෝගියා විවේක ගැන්වීම දැනට පවතින එකම විසඳුම බවත් ය. එහෙත් වසර කිහිපයක් පුරා සිදුකළ ප්‍රතිකාරවලින් පවා සැලකිය යුතු ප්‍රගතියක් මේ වන තුරු හෝ රෝගියා වෙතින් පිළිබිඹු නොවිණි. මේ නිසා සමරසිංහ මහතා මානසික වශයෙන් තව තවත් දුර්වල තත්ත්වයකට පත් වුව ද බිරිඳ හා දරු දෙදෙනා ඔවුන්ගේ බලාපොරොත්තු කිසිවිටෙකත් අත්හැරීමට සූදානම් වූයේ නැත.

“අයියා තාමත් නෑනෙ දුවේ....” අඩ නින්දේ පසු වූ රිද්මා එක්වරම ගැස්සී ඇහැරුණේ මවගේ හඬ යළි සවන් වැකුණෙනි.

“දැන් දෙකටත් ළගයි. කෝල් එකක් අරන් බලන්න.”⁶ ඇය තවදුරටත් කියා සිටියේ කාමරයෙහි විදුලි බල්බය ද දල්වමිනි.

එක්වරම නිකුත් වූ ආලෝකයට සිය දෑස් හුරු කරගැනීමට රිද්මාට තත්පර කිහිපයක් ගත විය. සත්තකින් ම ඇගේ සහෝදරයා මීට පෙර මෙපමණ වේලාවක් පමා වී නොමැති බැව් ඇයට ද සිහි විය. සියුම් චකිතයක් ඇගේ සිතට ඇතුළු වූයෙන් ඇය වහා සිය ජංගම දුරකතනය ගෙන, පෙර අංකයට යළි අමතන්නට වූවා ය.

අනෙක් පසින් දුරකතනය නාද වන්නට විය. මව තමා ඉදිරියට වී සිය පුතුගෙන් ප්‍රතිචාරයක් ලැබෙන තුරු දෑස් දල්වා බලා සිටියි. එහෙත් නාද වන ඇමතුමට ප්‍රතිචාර දැක්වීමක් නැත. ඇය යළි ඇමතුවා ය. දුරකතනය දිගින් දිගට ම නාද වෙයි.

“ආන්ස්වර් කරන්නෙ නැනෙ අම්මෙ.” රිද්මා පැවසුවේ, තවත් වරක් උත්සහ කරමිනි.

“මේ ළමයා කොහේ ගිහින් ද මෙව්වර රැ වෙනකම්...? පරක්කු වෙනවා නම් කෝල් එකක් දීලා කියන්න ඕන.” මව පුතුට බැණ වදිමින් කාමරයෙන් පිටවීමට සූදානම් වූවා ය.

“දුර හයර් එකක වෙන්න ඇති අම්මේ. මම මැසේජ් එකක් දාලා තියන්නම්. අයියා කෝල් කරාවි.” රිද්මා මවට පැහැදිලි කර දීමට උත්සහ කළ ද ඇය කාමරයෙන් පිටවූවා ය.

ඇත්තෙන් ම ඇයට අවශ්‍ය වුවේ සිය මව සනසාලීමට වුව ද ඇයට ඇයව සනසාගැනීමේ ඕනෑකමක් ද පවතින බැව් රිද්මාගේ යටි සිතට දැනිණි.

“අයියට කරදරයක්වත් ද?” ඇයට සිහි වූයේ දිනපතා ඇසෙන මාර්ග අනතුරු පිළිබඳ පුවත් ය.

“අයියා කොහේද ඉන්නේ? ඇයි පරක්කු? පුළුවන් ඉක්මනට කෝල් එකක් දෙන්න.” ඇගේ අතැඟිලි ජංගම දුරකතනයේ යතුරු පුවරුව පුරා දිව යන්නට විය. එම කෙටි පණිවිඩය යැවීමෙන් අනතුරුව විදුලි බල්බය නිවා දැමූ ඇය නැවතත් යහනට වැටුණේ සිතේ දෙගිඩියාවෙනි.

“අයියට කරදරයක් නම් වෙන්න එපා!” ඇය දෙවියන්ගෙන් ඉල්ලා සිටියා ය.

* * * *

කලබල වූ රමේෂ් වහා පසුපස අසුන දෙස හැරී බැලුවේ ය. තරමක උස මහත පුද්ගලයකු එහි හිඳගත් අතර එම කුඩා කාරය ඔහුගේ ශරීර ප්‍රමාණයට සැපපහසු නොවන බවක් පෙනිණි. පැවති අඳුර හේතුවෙන් ඔහුගේ මුහුණ පැහැදිලි ව දැක ගැනීමට

නොහැකි වුව ද හැඳ සිටි ඇඳුම් පැලඳුම් නිසා වැදගත් ස්වරූපයක් ඔහුගෙන් පිළිබිඹු විය. රමේෂ් සිය හඬ අවදි කිරීමට පෙර අමුත්තා කතා කළේ ය.

“පුතා ඉක්මනට මෙනනින් යමු. අපිට යන්න තියෙන්නෙ හෝමාගමට. මම යන්න ඕන පාර කියන්නම්.” ඔහුගේ හඬෙහි යම් කලබලකාරී ගතියක් ගැබ්ව තිබුණ ද හැකි තරම් සන්සුන් වීමට උත්සහ දරන බවක් රමේෂ්ට දැනිණි.

“ඒත් සර් ලොකේෂන් දාලා තියෙන්නෙ බොරලැස්ගමුවටනේ. හෝමාගමට තරම් දුර හයර් එකක් යන්න මට මේ වෙලාවෙ පුළුවන්කමක් නෑ.” රමේෂ් ස්ථිර හඬින් කියා සිටියේ ය. අනතුරක සේයාවක් ඉවෙන් මෙන් වැටහුණෙන්, ඔහුට අවශ්‍ය වූයේ හැකි ඉක්මනින් එම ස්ථානයෙන් පිට වී යාමට ය.

අමුත්තා රමේෂ්ගේ ප්‍රතික්ෂේප කිරීම සැලකිල්ලට නොගත් අතර රථයේ පිටුපස කවුළුව තුළින් ඔහුගේ දෙනෙත හිස් වූ මාර්ගය වෙත යොමු ව තිබිණි.

“කතා කර කර ඉන්න වෙලාවක් නෑ මනුස්සයෝ. ඉක්මනට කෙළින් පාරෙ යමු!” මෙවර ඔහුගේ ස්වරයේ වූයේ අණ කිරීමක් ද, නොඑසේ නම් ඉල්ලීමක් ද යන්න වෙන්කර හඳුනා ගැනීමට රමේෂ් අපොහොසත් විය. එහෙත් ඔහුගේ පෙර තීරණය වෙනස් නොවීය.

“බැහැ සර්. මම....” රමේෂ් නැවත කියා සිටීමට උත්සාහ කළ ද වම්පස පිහිටි දුම්රිය මාර්ගයට අනෙක් පසින් දිවෙන මාර්ගය දෙසින් මතුව ආ යතුරුපැදි හඬක් නිසා අමුත්තාගේ අවධානය ක්ෂණිකව ඒ වෙත යොමු වීම, රමේෂ්ගේ අවධානය ද ඒ දෙසට යොමු කරවීමට සමත් විය.

“යමු යමු යමු ඉක්මනට යමු. මෙනත හිටියොත් දෙන්නටම මැරුම් කන්න වෙනවා!” අමුත්තා හිතියෙන් මුසපත්ව කෑ ගැසීමට පටන් ගත්තේ, රමේෂ්ට කිසිවක් සිතා ගැනීමට අවකාශ නොතබමිනි.

ඇත පෙනෙන්නට වූ වංගුවෙන් යතුරුපැදියක් මතු වූ අතර එය ධාවනය වූ වේගය රමෙෂ්ගේ සිතෙහි ද සිය ජීවිතයට ඇති අනතුරක් සේයාවක් පිළිබඳ සැක මතු කළේ ය.

රමෙෂ් තමාට ද නොදැනී ම අමුත්තාගේ අණට අවනත විය. ඔහු කාරය මාර්ගයට ගෙන වේගයෙන් ඉදිරියට ධාවනය කිරීමට වූයේ, යතුරුපැදිය පෙනෙන මානයෙන් හැකි පමණ ඇත් වීමේ අභිලාෂයෙනි. අඥානයකු ලෙස ක්‍රියා කිරීමේ වරදට තමා වෙත ම දොස් පවරා ගැනීමට විවිධ වූ සිතිවිලි එකිනෙක පෙළ ගැසීම ආරම්භ වුව ද ඔහු සිය පූර්ණ අවධානය රථය ධාවනය කෙරෙහි යොමු කළේ ය. ඒ, මේ මොහොතේ දෙදෙනාගේ ම ජීවිතය සිය දැත් හා දෙපා මත රැඳී පැවති බව අවබෝධ වීමෙනි. ඇසිපිය හෙළන වේගයෙන් රථයේ ගියර මාරු වූ අතර එය සුළං කපාගෙන ඉදිරියට ඇදී ගියේ ය.

“ඉස්සරහින් වමට දාලා කෙළින් ම යමු. ඊට පස්සෙ හම්බෙන දෙවෙනි පාරෙන් දකුණට හරවන්න. පොඩ්ඩක්වත් ස්ලෝ කරන්න එපා.” අමුත්තාගේ විධානය පිටුපසින් ඇසිණි.

රමෙෂ්ගේ සිතට පැමිණි ආවේගය ඔහු ආයාසයෙන් මැඩ ගත්තේ ය.

“මේ කොහෙන් පාත්වුණ හෙණයක් ද?” ඔහුගේ සිත බෙහෙවින් නොසන්සුන් වී තිබිණි.

මෙවැනි ජවනිකා කොතෙකුත් වික්‍රප්ට්වලින් දැක තිබුණ ද සැබැවින් තමාට එවැනි අවස්ථාවකට මුහුණ දීමට සිදු වෙතැයි හෙතෙම සිහිනෙකින් හෝ නොසිතුවේ ය.

රමෙෂ් අමුත්තාගේ විධානය පරිදි ප්‍රධාන මාර්ගයට පිවිස ඇඹුල්දෙතිය හන්දිය දෙසට රථය මෙහෙය විය. අමුත්තා පිටුපස හැරී කවුළුව තුළින් යතුරුපැදිය පිළිබඳව විමසිලිමත් වන අයුරු පසුපස බලන කණ්ණාඩියෙන් රමෙෂ් දුටුවේ ය. එපමණක් නොව ඔහු එක් අතකින් ගිනි අවියක් ද ග්‍රහණය කරගෙන සිටිනා බව

රමේෂ්ගේ දෙනෙතට හසු වූයේ, තමා මුහුණ දී ඇති අවදානමේ තරම මනාව පසක් කර දෙමිනි.

එවර ඇත වංගුවෙන් යතුරුපැදියක් මතුවනු දුටු රමේෂ්ගේ හිතිය දෙගුණ තෙගුණ වූයේ එය පසුපස තවත් එවැනි ම ට්‍රේල් මාදිලියේ යතුරුපැදියක් ඔවුන් ලුහුබැඳ එනු දැකීමෙනි.

“උන් දෙන්නම එනවා. ඉස්සරහ පාරෙන් දකුණට හරවන්න. මේන් රෝඩ් එකේ උන්ට වාන්සස් වැඩියි.” අමුත්තා රමේෂ් වෙත නැඹුරු වෙමින් පැවසුවේ ය.

රමේෂ්ට කුමක් සිදුවන්නේ ද යන්න අල්ප මාත්‍රයක හෝ අවබෝධයක් නොතිබුණ ද සිය සේවාලාභියා සියල්ල අපේක්ෂාවෙන් සිටි බව ඔහුට මැනවින් අවබෝධ විය.

හමු වූ පළමු අතුරු මාර්ගයෙන් දකුණට හැර වූ රමේෂ් එහි පිහිටි වංගු සහිත පාරවල් ඔස්සේ වේගයෙන් රථය මෙහෙයවමින් ප්‍රතිවාදී හඹාඑන්නන් අතර පැවති පරතරය වැඩි කරගැනීමට උත්සාහ කළේ ය. පසුගිය වසරක පමණ කාලය පුරා සිය ගමන් සගයා වූ මෙම මෝටර් රථය රමේෂ්ගේ දැනට බෙහෙවින් හුරුපුරුදු වීම මෙහි දී ඔවුනට විශේෂ වාසියක් විය. එහි සුක්කානම් හා අනෙකුත් උපාංග ඔහුගේ ශරීරයේ ම කොටස් මෙන් ඔහුට දැනිණි. එබැවින් රථයේ ශක්තීන් මනා ලෙස උපයෝගී කරගනිමින් හා එහි අඩුලුහුඬුකම් නිවැරදිව පාලනය කරමින් රථය මෙහෙය වීමට රමේෂ් දැන සිටියේ ය.

“පුළුවන් තරම් මුත් දෙන්නා මගහැර ගන්න බලන්න.” අමුත්තා යළි පැවසුවේ ය.

වංගු සහිත මාර්ගයේ ගැස්සෙමින් හා පැද්දෙමින් වේගයෙන් ගමන් කරන රථය ඔහුගේ විශාල ශරීරයට කිසිසේත් සුවපහසු නොවීය. ප්‍රතිවාදීන් වෙත යොමු කරගත් දෑස ඉන් ඉවතට නොගෙන ම ඔහු සිය සමබරතාවය රැක ගැනීමේ අසාර්ථක උත්සහයක නිරත වූයේ ය.

“බයික් දෙකක් එක්ක මේ වගේ කාර් එකකින් රේස් යන්න අමාරුයි මහත්තයා. මේකෙන් ගැලවෙන්න වෙන විදිහක් ඇත්තෙම නැද්ද?” රමේෂ් සිය අවධානය මාර්ගය හා යතුරුපැදිකරුවන් වෙත මාරුවෙන් මාරුවට යොමු කරමින් විමසුවේ, මෙම මාරක ධාවනයෙන් ගැලවීමේ සියුම් බලාපොරොත්තුවක් සිතෙහි රඳවාගෙන ය.

“නැහැ. අපිට මුත් දෙන්නාගෙන් ගැලවෙන්න ම වෙනවා. නෝ ඔප්පන්.” අමුත්තාගේ වදන් රමේෂ්ගේ බලාපොරොත්තු කඩ කළේ ය. ඔහුගේ පාදය ඇක්සලරේටරය මත තවත් තද විණී.

කාරය වංගු සහිත මාර්ගය අවසන් කර ජයවර්ධනපුර රෝහල අසල වූ හන්දියකට පිවිසි අතර රමේෂ් ඉන් වමට හරවා කිඹුලාවල ඇවිදීමේ මංකිරු දෙසට එය ධාවනය කරවන්නට වූයේ ය. මේ අතර යතුරුපැදි දෙක ම කාරයට ඉතා ආසන්න වූයේ, පසුකළ හන්දියේ සිටි ත්‍රිරෝද රථ රියදුරන් තිදෙනාගේ අවධානය ද ඒ දෙසට යොමු කරවමිනි. ප්‍රතිවාදීන් සමීප වීම නිසා කලබලයට පත් වූ රමේෂ් තව තවත් රථයේ වේගය වැඩි කරමින් ප්‍රධාන මාර්ගයකට පිවිසි අතර එක්වරම ඉන් දකුණට හැරවූයේ එහි වේගය අඩාල නොකරමිනි. මේ නිසා කුඩා සැහැල්ලු කාර් රථය මාර්ගයෙන් මඳක් ඉවතට විසි වී ගිය ද රමේෂ් සැණෙකින් එය යළි මාර්ගයට ගත්තේ, ඉදිරියේ වූ විදුලි කණුවක ගැටීමට යාම වළකාලමිනි. ඒ මෙහෙයේ මාර්ගයේ එක් වාහනයක් හෝ ගමන් නොකළේ තමාගේ වාසනාවට ද, නැත්නම් අවාසනාවට ද යන්න රමේෂ්ට සිතා ගැනීමට නොහැකි විය.

එම සුළු පමාවෙන් එක් යතුරුපැදිකරුවකු රථයට බොහෝ සමීප වූ බැව් දකුණුපස පැති කණ්ණාඩියෙන් රමේෂ් දුටුවේ ය. ඒ සමඟින් යතුරුපැදිකරුවා ඔහු හැඳ සිටි කළු පැහැති ජැකට්ටුවෙන් ගත් ගිනි අවියක් කාරය වෙත එල්ල කිරීමට මාන බලනු දුටු රමේෂ්ගේ සියලු කිලිපොළා ගියේ, මොහොතකට පෙර රථය විදුලි කණුවේ ගැටීමට යාම නිසා හටගත් ක්ෂණික කම්පනය දෙගුණ තෙගුණ කරමිනි. තමාගේ අතින් ගිලිහී ගිය රථයේ පාලනය යළි සියතට ගත් රමේෂ් නැවත වේගය වැඩි කරමින් එය මාර්ගය මැදට ගැනීමට

උත්සහ කළේ ය. ඒ යතුරුපැදිකරුවාට කාරය පසු කිරීමට අවස්ථාව ලබා නොදීමට හා ඔහුට නිසි ඵල්ලයක් ලබා ගැනීමේ ඉඩප්‍රස්තා ද අහිමි කිරීමේ චේතනාවෙනි.

එහෙත් යතුරුපැදිකරුවා දිගින් දිගට ම කාරය පසුකර යෑමට උත්සහ කරන බව පසුපස කණ්ණාඩිය නිරීක්ෂණයෙන් රමේෂ් වටහා ගත්තේ ය. එමෙන් ම අවස්ථාව ලද විගස ක්‍රියාත්මක වීම සඳහා සිය සේවාලාභියා ඔහු සතු ගිනි අවිය රථයේ කවුළුවෙන් පිටතට ඵල්ල කරගෙන සිටි අයුරු දුටු රමේෂ්, සිතට තවත් දිරිය ගෙන ප්‍රතිවාදියාට අවස්ථාවක් ලබා නොදෙමින් රථය ධාවනය කරවීය.

මාර්ගයේ වම් මංකිරුව, මීටර පනහක් පමණ ඉදිරියෙන් මාර්ග බාධකයක් යොදා වසා ඇති අයුරු දුටු රමේෂ්ගේ සිතට ක්ෂණිකව අදහසක් පහළ විය. ට්‍රේල් මාදිලියේ යතුරුපැදි සමඟින් ඇල්ටෝ කාරයකට තරඟකාරී ධාවනයක් කිසිසේත් උචිත නොවන බැව් ඔහු මුල සිට ම දැන සිටියේ ය. රමේෂ් රථය තවත් දකුණට ගෙන යතුරුපැදිකරුවාගේ මාර්ගය ඇහිරූ අතර ඔහුට අවශ්‍ය වූයේ සිය ප්‍රතිවාදියා වම්පසින් ගෙන්වා ගැනීමටයි.

අපේක්ෂා කළ පරිදි ම යතුරුපැදිකරුවා කාරය වම්පසින් පසුකර යෑමට සූදානම් විය. රමේෂ් රථයේ වේගය ක්‍රමයෙන් අඩාළ කළේ ය. පසුපස අසුනේ සිටි අමුත්තා රමේෂ් වෙත කැ ගැසීමට සැරසුණ ද ඔහු ඊට මොහොතක් පසුබට වූයේ මෙම තරුණයා කෙරෙහි විශ්වාසය තබමිනි. ඔහු සිය ගිනි අවිය යතුරුපැදිකරුවා ඉලක්ක කරගැනීමට සූදානමින් රථයේ කවුළුව වෙත ඵල්ල කරගත්තේ ය.

කාරයේ වේගය තවත් අඩාළ විය. යතුරුපැදිකරුවා ඔහු අත රැඳී ගිනි අවිය කාරයේ පසුපස අසුන වෙත ඵල්ල කරගනිමින් ම රථය පසුකර යෑම සඳහා ඉදිරියට පැමිණියේ ය. නමුත් රමේෂ්ගේ සිතෙහි ක්‍රියාත්මක වූ සැලැස්ම මෙම කුලී මිනීමරුවා දැන නොසිටියේ ය. තමන් ඉදිරියෙහි වූ කහ පැහැති මාර්ග බාධකය ඇස ගැටෙන විට යතුරුපැදිකරුවා ප්‍රමාද වී අවසන් ය. දකුණුපසින් වූ කාරය හා

වම්පසින් පිහිටි ව්‍යායාම මංකිරු වේදිකාව, යතුරුපැදියේ ගමන් මග අහුරා සිටියේ ය. මාර්ග බාධකයේ ගැටුණු යතුරුපැදිය යතුරුපැදිකරු සමගින් ම ඉහළට විසි වී, ව්‍යායාම මංකිරුවට ඇද වැටී ඉන්පසු ඊට ඔබ්බෙන් වූ වෙල් යාය තුළට පෙරළී ගියේ ය.

සිය සගයා ඇද වැටෙනු දුටු අනෙක් යතුරුපැදිකරු මොහොතක් ඒ අසල නතර වූයේ ය. ලද අවස්ථාවෙන් උපරිම ප්‍රයෝජන ගත් රමේෂ්, කාරය මීටර කිහිපයක් ඉදිරියෙන් වූ කුඩා අතුරු මාර්ගයකට හරවා දිගට ම ගමන් කරවන්නට විය. මේ වනවිට අමුත්තාගේ මෙහෙයවීමක් සිදු නොවූ බැවින් රමේෂ්ගේ අභිප්‍රාය වූයේ කෙසේ හෝ අනෙක් යතුරුපැදිකරුවා මගහැර ගැනීමයි.

“වෙල් ඩන් පුතා! ඔහොම යමු. අපිට පැනගන්න පුළුවන්.” තරුණයාගේ ස්ථානෝචිත ප්‍රඥාව අමුත්තාගේ සිත් ගත්තේ ය.

එහෙත් එම අගය කිරීම රමේෂ්ගේ කෝපය අඩු කිරීමට සමත් නොවීය. මෙවැනි ත්‍රාසජනක ගමනක් ඔහු කිසිවිටෙකත් අනුමත නොකළේ ය. රමේෂ් මුවින් නොබැණ සිය අවධානය යළි රථය මෙහෙයවීම කෙරෙහි යොමු කළේ අන්තරාය තවමත් අවසන් ව නොතිබුණු බැවිනි.

අනෙක් යතුරුපැදිකරුවා නැවතත් කාරය පසුපස හඹා ඒම අරඹා තිබිණි. ඔහුට සිය සගයා ගැන විපරම් කිරීමට වඩා වැදගත් වූයේ ඔවුනට පවරා තිබූ කාර්යය නිසි පරිදි නිමා කිරීමයි. ඔක්තිසා ද යත් ඔවුන්ගේ ඉලක්කය තවදුරටත් ජීවත්ව සිටීම, සියල්ලන්ගේ ම ජීවිත දැඩි අවදානමකට පත් කරන බැව් ඔවුන් මනාව පසක් කරගෙන සිටි බැවිනි. දැන් ක්‍රීඩාව ආරම්භ වී අවසන් ය. නැවත හැරීමක් නැත.

දෙපස වූ ව්‍යායාම මංකිරු මැදින් වැටුණු මාර්ගයේ කාරය ඉදිරියට ඇදී ගියේ ය. මෝටර් රථයක් දෙකක් ඉඳහිට ගමන් කළ ද කිසිවකුගේ අවධානය මෙම ලුහුබැඳීම වෙත යොමු වූයේ නැත. දකුණුපසින් වූ කිඹුලාවල ඇලෙහි ජල තලය ශාන්ත ලෙස දියැළී

නංවමින් සිටියේ, සිදුවෙමින් පවතින කිසිවක් පිළිබඳ සැලකිල්ලක් නොදක්වමිනි. මෝටර් රථයෙහි ශබ්දය පරයමින් නැගී ආ යතුරුපැදියෙහි සෝෂාව එම රාත්‍රියෙහි පැවති නිසසලතාවය බිඳ දැමීමට සමත් විය.

රමේෂ්ට ගමනාන්තය පිළිබඳ කිසිදු අදහසක් නොවීය. ඔහුගේ අරමුණ වූයේ සිය ප්‍රතිවාදියා මගහැර ගැනීමයි. ආරම්භයේ දී ඇති කරගත් පරතරය එලෙසින් ම පවත්වා ගැනීමට ඔහු උත්සාහ කළේ, ගැලවී යාමට ඇති එකම මග එය බැව් වැටහී ගිය නිසාවෙනි.

“ඉස්සරහ පාරවල් දෙක තුනකින් හරවලා මුව මගහැරගන්න බලමු. ගැප් එක හදාගත්ත වෙලාවෙ ම ඒක කරගන්න එක ලේසි වෙයි.” අමුත්තා ද රමේෂ්ගේ සිතැගියාවන් හඳුනාගත් ආකාරයකි.

රමේෂ් විවිධ අතුරු මාර්ග ඔස්සේ ඇදී යමින් යතුරුපැදිකරුවා මුළා කිරීමට උත්සාහ කළේ ය. ඒ සඳහා ඔහුට පසුපස අසුනේ සිටි අමුත්තාගෙන් ද නොමඳ සහයක් හිමිවිය. විශාල වංගුවකින් අතුරු පාරකට රථය හැරවූ රමේෂ් අවසානයේ සිය ප්‍රතිවාදියාගේ දැසට හසුවන සීමාවෙන් පැන ගැනීමට සමත් විය. එම මාර්ගයේ දෙපසටම තවත් අතුරු මාර්ග පිහිටා තිබුණෙන් ලුහුබඳින්නා වැරදි මාර්ගයක ගමන් කරවීමට සැලැස්වීම ඔවුන් දෙදෙනාගේම අරමුණ විය. ඉන්පසු මිනිත්තු කිහිපයක් බොහෝ විමසිලිමත් ලෙස විදි පුරා සැරිසැරු රථය එක්වරම තලවතුගොඩ ප්‍රධාන මාර්ගයට පිවිසියේ, යළි ප්‍රතිවාදියා වෙත නිරාවරණය වීමේ අවදානම මතුකරමිනි.

“වමට හරවලා ගිහින් ඉස්සරහට හම්බෙන පළවෙනි පාරෙන් දකුණට හරවන්න. අරු ආවොත් කාර් එක දකිනවා. ඉක්මනට යමු.” අමුත්තා සැණෙකින් විධානය නිකුත් කළේ, රමේෂ් දෙගිඩියාවෙන් මාර්ගය දෙපස බලනු දුටු නිසාවෙනි.

වහා ක්‍රියාත්මක වූ රමේෂ් විධානයට අනුකූලව රථය වම්පසට හරවා කිලෝමීටර භාගයක් පමණ තලවතුගොඩ දෙසට ධාවනය කර,

හමු වූ පළමු මාර්ගයෙන් ම දකුණට හැරවූයේ ය. එය කලේගොඩ පාරට සමාන්තරව දිවෙන තවත් අතුරු මාර්ගයකි.

අමුත්තා ප්‍රතිවාදියා පිළිබඳව විමසිලිමත් වූ අතර රමේෂ් ඔහුගේ අභිමතය පරිදි රථය ඉදිරියට මෙහෙය වීය. තවත් කිලෝමීටරයක් පමණ ගමන් කළ තැන, අමුත්තා කාරය නතර කිරීමට සංඥා කළේ ය. රමේෂ් රථයේ වේගය අඩු කරමින් පසුපස කණ්ණාඩියෙන් අමුත්තා දෙස බැලුවේ ය.

“ටිකක් කවර් වෙලා ඉඳලා යමු. මිනිහා දැන් පිස්සු බල්ලෙක් වගේ අපිව හොයනවා ඇති. සමහරවිට තව උන් එන්න බැරිකමක් නැහැ. අර පැත්තට ගිහින් පාරට පේන්නෙ නැති තැනක වාහනේ තවත්තගන්න.” අමුත්තා මඳක් ඇතින් දක්නට ලැබුණු අඳුරු වූ ස්ථානයක් පෙන්වමින් පැවසුවේ ය.

ලද අවස්ථාවෙන් ප්‍රයෝජන ගෙන අමුත්තාට රථයෙන් බැස යන ලෙස පැවසීමට රමේෂ් හට සිත් වුව ද ඔහු අත රැඳී ගිනි අවිය නිසා රමේෂ් සිය ආවේගය ආයාසයෙන් මැඩ ගත්තේ ය. මේ දක්වා මුහුණ දුන් අනපේක්ෂිත සිදුවීම් නිසා ඔහු දැඩි වෙහෙසට හා කම්පනයට පත්ව සිටි අතර තවදුරටත් වාද කිරීමට හෝ සටන් කිරීමට ඔහු තුළ ශක්තියක් නොවීය.

රමේෂ් යථෝක්ත ප්‍රදේශය වෙත රථය මෙහෙය වූයේ ය. වේලාව අලුයම එක පසු වී පැවතියෙන් අතරින් පතර දක්නට ලැබුණු ආලෝකයක් හැරුණු කොට අවට නිවාස සියල්ල අඳුරේ ගිලී පැවතිණි. අසල ගසක වසා සිටි වවුලන් කිහිප දෙනෙකු තටු සලන ශබ්දය වරින් වර ඇසෙන්නට විය. මාර්ගයේ මැද නිදා සිටි බල්ලෙක් කාරයේ ගමන් මගට ඉඩ දී ඉන් පිටව ගියේ ය.

ප්‍රධාන මාර්ගයට ආවරණය වූ ස්ථානයක් වෙත කාරය ගෙන ගිය රමේෂ් එන්ජිම නතර කළේ ය. දිගු සුසුමක් ඔහුගේ මුවින් පිට වූයේ එම මාරක ධාවනයෙන් කෙටි වේලාවකට හෝ විවේකයක් ලැබුණු බැවිනි. පසුපස අසුනේ සිටි අමුත්තා රථයේ දොර විවර කරගෙන